

Liantul unității în biserica emergentă

Vineri, 22 septembrie 2006

Gili Cârstea

Auzim tot mai des, chiar din gura pastorilor noștri, declarația amețitoare că toate popoarele lumii, toate religiile și toate rasele se închină aceluiași Dumnezeu. Ideea centrală a acestui concept este afirmația Bibliei că există “un singur Dumnezeu” (1 Tim 2:5), și astfel, indiferent cum ar fi El numit în fiecare confesiune, în realitate toți ne închinăm Lui.

Da, este adevărat că există un singur Dumnezeu, dar El a fost mereu refuzat în favoarea lui Baal, care, deși nu este Dumnezeu, a reușit să se impună în fața națiunilor, dându-se drept Dumnezeu. Toate popoarele se pleacă înaintea lui, convinse că este vorba despre Cel autentic.

Liantul acestei false credințe este concepția unică despre caracterul lui Dumnezeu. De la catolici la musulmani, toți cred că Dumnezeu nimicește pe vrăjmașii Săi, că folosește violența spre a-și atinge scopurile și că în final va pedepsi pe oameni proporțional cu gravitatea faptelor lor. Lumea întregă folosește numele lui Dumnezeu, dar Îl descrie cu caracterul lui Satana.

Cu câțva timp în urmă, o înaltă personalitate din academia adventistă afirma pe un forum adventist că el ar fi teribil de nemulțumit dacă Hitler ar fi lăsat să piară, după mileniu, de o moarte “normală,” fără să fie pedepsit pentru enormitatea crimelor lui. Un forumist mai perspicace i-a răspuns că s-ar putea ca pedepsiți să fie cei vinovați de finanțarea lui Hitler, evident mai vinovați decât acesta. Moderatorul a șters acel dialog, dintr-o jenă ușor de înțeles.

Această deformare a adevărului despre caracterul lui Dumnezeu este liantul unității în larga și extrem de diversificata clasă teologică a lumii. Mânia însoțită de violență este o dominantă a caracterului lui Dumnezeu în toate religiile lumii. Ea este elementul crucial în instaurarea dreptății pe pământ și în univers. Nu cerem toți să se facă voia lui Dumnezeu “precum în cer, așa și pe pământ”?

Este interesant să observăm cum a fost amăgită clasa teologică a lui Israel la acest subiect, ca să înțelegem mai bine cum este astăzi amăgită clasa teologică a poporului lui Dumnezeu la același subiect.

Deși se aflau în conflict mortal asupra multor subiecte, la capitolul despre caracterul lui Dumnezeu cărturarii lui Israel au fost mereu în armonie. Indiferent din ce partide sau secte făceau parte – saduchei, farisei sau zeloți – toți erau convinși că Dumnezeu pedepsește până la exterminare pe vrăjmașii Săi. Ei predicau cu convingere că toți cei care se ridică împotriva lui Iehova, neamuri saueretici din popor, vor fi pedepsiți, loviți de Dumnezeu și smeriți. Scriptura era clară ca lumina zilei la acest subiect și nu permitea absolut nicio deviere sau interpretare. De la Geneza la Maleahi, mânia și forța distructivă a lui Dumnezeu erau elementele majore ale fiecărui pasaj al Scripturii.

Și totuși, exista un pasaj incomod care părea să spună altceva. Era chiar o profeție despre tragedia lor națională, generată de o greșită cunoaștere a lui Dumnezeu. Isaia, așezându-se în pantofii marilor rabini din sinedriu, spunea: “Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui; și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit.” Realitatea era cu totul diferită de ce credeau ei: “Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți” (Isa 53:4-5).

Este adevărat, era unul dintre puținele versete de acest gen. Ei ar putea cândva să se dezvinovățească, afirmând că pasajele ce susțin cealaltă variantă, cea adoptată de ei, sunt monumentale. Ei bine, lepădarea profeției din Isaia, oricât de singulară era ea din punctul lor de vedere, i-a dus la dezastru. Și nu se vor putea dezvinovăți cândva folosind acest argument. Iar noi știm de ce.

Clasa teologică a zilelor noastre se află într-un impas asemănător. Ei sunt convinși, la fel ca înaintașii lor de acum două milenii, că Mielul lui Dumnezeu este mânios pe toți cei care “refuză oferta Sa de har abundent.” Ei citesc Scriptura și găsesc același baraj monumental de argumente că dreptatea se va instaura pe acest pământ prin forță. Ei socotesc că revenirea lui Hristos are ca obiectiv nimicirea opozanților Lui și instaurarea împărăției lui Dumnezeu pe acest pământ. Iar omenirea, acceptând această imagine despre procedura lui Dumnezeu cu păcatul și păcătoșii, este pregătită pentru amăgire. Ascultați ce vor spune toți, de la mare la mic:

“Împărații pământului, domnitorii, căpitani oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: ‘Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?’” (Apoc 6:15-17).

Aici avem exact paradoxul în care s-au aflat rabinii lui Israel. Isaia le-a spus că ei vor estima greșit răstignirea lui Hristos, punând-o pe seama mâniei lui Dumnezeu. Acum Ioan ne spune nouă că omenirea se află în același pericol, să estimeze greșit mânia Mielului, și astfel să se plaseze de partea greșită a baricadei în faza finală a mării controversate.

Asupra acestui subiect am fost avertizați din timp: “Drept răspuns, Isus le-a zis: ‘Vă răătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu’” (Mat 22:29). Cui îi este adresat acest avertisment? Exact celor mai instruiți și capabili oameni de pe pământ în cunoașterea Scripturii. De ieri și de azi.